

۲۰۱۷/۰۵/۲۱

م. اسحاق نگارگر

"یاد باد آن روزگاران یاد باد!"

در خبرها آمده است که هند برای گرفتن کنترل ترافیک میدان هوایی کابل آماده است و باز همین خبرها می گویند که امنیت ملی افغانستان با آی. اس. آی. پاکستان تفاهم نامه همکاری متقابل امضاء کرد و من وقتی این هر دو خبر را خواندم، هر دو کاسه چشمم را پُر از اشک یافتم و با خود گفتم:

"یاد باد آن روزگاران یاد باد!"

می دانید کدام روزگاران را می گویم؟ روزگاران که همین کشورک فقیر ما عضو فعال جنبش عدم انسلاک بود و در جهان در حد خود آبی و اعتباری داشت و مانند کودک بی دست و پا آنقدر ذلیل نشده بود که بر سر چهار راه بایستد و داد بزند:

"او بو بو بیا امی بینی مره خو پاک کو!"

رهبرانی داشتیم که سرشار از غرور ملی بودند و اگر چه گرد آلود فقر بودند اما همت شان ننگ داشت که به آب چشمه خورشید دامن تر کنند. ترافیک هوایی میدان را خود کنترل می کردند، دل سازمان های امنیتی و اطلاعاتی خود را برای کسی باز نمی کردند و اکنون ناگهان همه چیز شان به دست دیگران افتاد. رقبای استفاده جو خود چند نفر را مسلح می کنند و چون دیگر کنترل سرحدات نیز از ما ساخته نیست آن چند مسلح را برای ما وارد می نمایند و آنان که نقاط تشنج زای کشور ما را خوب تشخیص کرده اند در منطقه پشتون نشین برادران هزاره را گروگان می گیرند و ما مادر مرده ها را از خطرهای خیالی می ترسانند. یک جا برای ما یک مَتْرَسک پالیز می گذارند و مانند مادری که طفل گریانوک خود را از مادر آل بترساند برای ما از داعش گپ می زنند و برای ما با خود دشمنان مشترک می آفرینند. سال ها شد که جهان با اشباح می جنگد. تروریزم مقوله ای بسیار گلی است که هیچ کس مرد میدان نمی شود که آنرا برای ما بیچاره ها مشخص بسازد. به طور مثال وقتی مردی در پارکینگ موترها می رود خود را با چند بیچاره دیگر که در وقت غلط و در جای غلط استند از میان می برد و آنگاه یک آقای دیگر پیدا می شود که ما این کار را کردیم بر چند نتیجه باید مکث کرد.

نتیجه نخست اینکه آقای انتحار کننده یک تروریست است.

دوم سازمانی که آنرا تجهیز و تمویل می کند یک سازمان تروریستی است.

سوم اینکه او شخصی خاص را در نظر ندارد قصدش کشتن به طور عام است. درست مثل یک شکارچی که با کدام پرنده خاص دشمنی ندارد ولی از کشتار پرنندگان در مجموع لذت می برد. این مرد شکارچی انسان است و بنا بر این با انسان دشمنی دارد و دین و آیین برایش صرف بهانه است. او در پی کدام هدف خاص هم نیست پس سازمان یا گروه تجهیز کننده و حمایتگر او نیز تروریست است.

پاکستان دو دشمن مشخص دارد. در خارج از سرحدات خود با هند دشمنی دارد و در داخل نیز با جدایی طلبان پشتون و بلوچ که خود مختاری یا جدایی کامل از پاکستان را می خواهند و پناهگاه این عناصر از خان عبدالغفار خان گرفته تا اجمل ختک و دیگران افغانستان بوده است و اکنون با مکارگی و استفاده از فقره دشمن مشترک هر دو دشمن خود را که اتفاقاً در سیر تاریخ دوستان ما بوده اند به دشمنان ما نیز بدل می کند یعنی خانان پنجابی بر غنای خیر می نشینند و جان نثاری های ما را تماشا می کنند. اما آیا خود نیز طالبان ما و طالبان خود را دشمن هر دو مملکت میداند و بر ضد شان مبارزه می کند؟ هرگز نه.

در آن تفاهم نامه صحبت از دو سوی مرز نیز می شود یعنی ما را به مرگ می گیرند تا به تب راضی شویم و خود اقرار کنیم که این سرحد هر دو سوی خط دیورند است. آیا هنوز هم برای من حق نمی دهید که بگویم:

"یاد باد آن روزگاران یاد باد!"

یک تنها استاد عبدالرحمان پژواک مانند شیر در سازمان ملل نشسته بود و نگاهبان وقار و حیثیت کشور خود بود اما امروز افغان ها همه چیز را باخته اند و فقط همین قدر مانده است که لقمه را دیگران به جای ما بچوند. ما دیگر در جهان مصداق واقعی شعر علامه اقبال گردیده ایم که:

مسلمان فاقه مست و ژنده پوش است
ز فعلش جبرئیل اندر خروش است
بیای طرح دگر ملت بریزیم
که این ملت جهان را بار دوش است

گدا بودیم، پس از ملیارد ها پول جهان به گدای سامره بدل شدیم ولی اکنون می رویم که نقش پیاده شطرنج دیگران را نیز اختیار کنیم. بیجا نگفته اند که یک سر صد سر را اداره می کند و اینک صد سیاستمدار ما یک تن را نمی توانند اداره کنند ولی چنان متکبر و مغرور استند که ناز بر فلک و حکم بر ستاره می کنند.

"یاد باد آن روزگاران یاد باد!"

فاعتبروا یا اولی الابصار
۲۰ می ۲۰۱۵ میلادی برمنگهم نگارگر